

Veritas vincet

Vilniaus reformatų žinios

Aš esu kelias, tiesa ir gyvenimas. Niekas nenueis pas Tėvą kitaip, kaip tik per mane /Jon. 14,6/

1999 balandis Vilniaus ev. reformatų parapijos tarybos ir seniūnų tarybos informacinis leidinys Nr. 4(6)

TIKĖDAMI JĖZŪ, GAUNAME TEISUMĄ

Kaip Įstatymas duotas per Mozę, taip tiesa ir malonė atėjo per Jėzų Kristų. Jon. 1,17.

Laikui bėgant žmonės bandė atmesti Dievo įsakymus, bet jiems nepavyko. Dešimt įsakymų galioja ir šiandien! Už tai turime būti dėkingi, nes kaip, priešingu atveju, atrodytų pasaulis? Juk daugelis galiojančių valstybės įstatymų remiasi Dievo įsakymais.

Dievas reikalauja iš mūsų, kad laikytumės Jo įsakymų. Jų reikia laikytis iki galo, neužtenka vien sakyti: "Padarysime taip, kaip sugebame, ir Dievas daugiau nereikalaus". Bet Dievas reikalaus! Dievas reikalauja iš mūsų teisingumo, ir mums nebus atleista, kol nebūsime laisvi nuo įstatymo.

Taigi mūsų padėtis yra labai rimta! Mat puikiai žinome, jog nesugebėsime laikytis įsakymų, kad ir labai stengdamiesi. Mums yra skirtas Dievo nuosprendis ir bausmė, kaip ir kiekvienam, kuris neįvykdo įstatymo. Jei Dievas būtų mums nedavęs išeities, mes neturėtume vilties.

Jėzus atėjo tam, kad išpirktų mus iš įstatymo ir suteiktų mums sūnystės teisę. Jėzus atėjo su malone ir tiesa! Jis pats gimė galiojant įstatymui ir visiems jo reikalavimams. Jis visų jų laikėsi! Jėzus prieš Dievą buvo tas, kas privalėjome, tačiau nesugebėjome būti mes. Jis prisiėmė sau nuosprendį ir bausmę už mūsų nuodėmes ir taip išpirko mus iš įstatymo prakeikimo. "Jis ištrynė mus kaltinančių skolos raštą ir panaikino jį, prismeigdamas prie kryžiaus" /Kol. 2,14/. Tikintys Jėzų ir pripažįstantys Jį savo Gelbėtoju yra teisūs Jo teisumu prieš įstatymą. Juk tikėdami Jėzų, gauname teisumą, kurio reikalauja įstatymas. Kokia nuostabi Evangelija! Laikykimės jos! Jėzus atėjo su malone. Malone esame išganyti. Tai didžiausia tiesa apie susitaikymą, kurią Dievas pats atnešė mums per Kristaus auką.

iš H.Neimano "Dievo rankose"

POSMAI MAMYTEI

Dėkoju Tau

*Dėkoju Tau, Miela Mamyte,
Už ilgą nemigą naktį,
Už tai, kad Tu mane mažyte
Supai ant rankų mylimu.*

*Dėkoju Tau, Miela Mamyte,
Už šilumą gimtų namų,
Už didį rūpestį ir meilę
Žengiant gyvenimo keliu.*

*Dėkoju Tau, Miela Mamyte,
Nešu žiedelį dovani,
Tegu jis šviečia Tau kaip saulė
Už meilę, nemigą naktį.*

Kotrina Naktinytė

MOTINOS DIENA

Prieš karą visose Lietuvos reformatų bažnyčiose gegužės pirmąjį sekmadienį buvo švenčiama Motinos diena. Parapijiečiai minėdavo savo mirusias Motinas, jų atminimui buvo giedama ši giesmė:

Džiaukis, džiaukis vaiko siela,	Jei nebér tau Motinélés
Viešpačiui dėkok karštai,	Ką paguodoj apkabint,-
Jeigu Motinėlę mielą	Lieka tavo meilė, gėlės
Gyvą dar turi čionai.	Ką jos kapą padabint.
Jos mylėti nepaliauk,	Pas jos kryžių atsiklaupk,
Nuoširdžiai vis jai tarnauk,	Vaiko maldai susikaupk:
Kad ramybėj šią kelionę	Šaukis iš dangaus paguodos,
Baigtum Viešpaties malone.	Kai užeis tau dienos juodos.

Gaida: Džiaukis, mano siela, džiaukis....

D. Gudliauskienė

BAŽNYČIA

Mus pasiekė 3-čias Arūno Girlevičiaus iš Kauno teologijos konspektų sąsiuvinis "Bažnyčia". Įvade rašoma:

Lietuvos ev. reformatų Bažnyčia pergyvena sunkius lalkus:
*vienu metu šaukiami du alternatyvūs Sinodai,
 nes broliai ir seserys neišsitenka viename,
 nes vieni kitus išklauso tik teismuose,
 nes valdžia ir kova dėl valdžios aptemdė protą,
 nes atsisako broliškų bažnyčių pagalbos.*

Todėl "tie pašalinami ir atmetami ar išvaromi, tie, kuriuos Viešpats nepašalina ir neišvarė."

Tam, kad visi tikintieji susidarytų nuomonę, autorius sąsiuvinyje pateikia :

XVII skyrius iš Antrojo helvetiškojo išpažinimo Visuotinė /katalikinė/ šventojo Dievo Bažnyčia ir vienintelė Bažnyčios galva

Lietuvos evangelikų reformatų Bažnyčios Statutas

Kauno evangelikų reformatų parapijos įstatai

Komentuodamas Kėdainių Sinodo metu paskelbtus Statuto pakeitimus, autorius rašo:

1. *straipsnių pašalinimas iš Statuto yra neteisėtas ir niekinis, kadangi toks svarbus klausimas nebuvo svarstytas parapijose, Sinode nebuvo priimtas memorialas, o po metų - kanonas dėl Statuto pakeitimo, ir tada toks pakeitimas turėjo būti registruotas Lietuvos valstybės institucijose;*

2. *Bažnyčios statutas nereikalingas ir bus panaikintas, nes mūsų Bažnyčia tvarkosi vadovaudamasi kanonais, kuriuos viešai nėra reikalo skelbti ir visiems žinoti, o jei parapijiečiai nukryps nuo kanonų, tai kunigas perspės ir nusikalčiusius sudrausmins;*

3. *įvertinę Bažnyčios gyvenimą ir atsiradusį norą keisti Statutą, pamatysime, kad jau dešimtmetis, kai Lietuvos ev. reformatų Bažnyčia siekiama paversti vieno kunigo bažnyčia, kur kitas kunigas pakenčiamas tik tiek, kiek neklūdo kunigui - diakonui.*

XVII skyrius iš Antrojo helvetiškojo išpažinimo VISUOTINĖ /KATALIKINĖ/ ŠVENTOJI DIEVO BAŽNYČIA IR VIENINTELĖ BAŽNYČIOS GALVA

Kadangi Dievas iš pradžių norėjo, kad žmonės būtų palaiminti ir siektų tiesos pažinimo, visados buvo Bažnyčia, ir tai duota dabar ir iki pasaulio pabaigos: tai pašaukti ar iš pasaulio surinkti tikintieji, šventųjų bendrija, tie, kurie teisingai išpažįsta ir teisingai garbina tikrąjį Dievą per Žodį ir Šventąją Dvasią Kristuje Išganytojuje ir siulomą malonę gauna dovanai per tikėjimą į Jėzų Kristų. Visi šie žmonės yra vienos valstybės piliečiai, turi vieną Viešpatį, vienodus įstatymus ir vienodą dalį visose gėrybėse. Nes tai jie yra apaštalo pavadinti "šventųjų bendruomenė ir Dievo namiškiai" /Ef. 2,19/, kur jis šventaisiais vadina tikinčiuosius žemėje. Su tuo susieti tikėjimo išpažinimo straipsniai: *ttku vieną šventą visuotinę krikščionių Bažnyčią; šventųjų bendravimą.* Kadangi turime vieną vienintelį Dievą, tik vieną tarpininką tarp Dievo ir žmonių - Mesiją Jėzų, vienintelį ganytoją visai žemei, vieną šio kūno galvą, pagaliau vieną dvasią, vieną išganyimą, vieną tikėjimą ir vieną testamentą vienai sanatarvei, tai iš to seka, kad taip pat yra reikalinga ir vienintelė Bažnyčia. Dėl to mes ją vadiname visuotine /katalikine/ krikščionių Bažnyčia, nes ji yra neribota nei vieta, nei laiku. Dėl to mes atsiribojame nuo donatistų, kurie norėjo apriboti Bažnyčią Afrikos kampu. Mes taip pat nesutinkame su Romos klero mokymu, kuris teigia, kad tik Romos bažnyčia yra katalikinė /visuotinė/ krikščionių.

Bažnyčia dalijasi į įvairias dalis ir rūšis ne tam, kad pati kaip tokia būtų padalinta, o todėl, kad ji yra įvairi dėl savo narių įvairovės. Ją iš vienos pusės sudaro kovojanti, iš kitos pusės - triumfuojanti Bažnyčia. Ta - žemėje ir šiandien kovoja su kūnu, pasauliu ir šio pasaulio kunigaikščiu - velniu, nuodėme ir mirtimi. Tačiau ta - danguje triumfuoja laisva nuo kovos ir džiaugiasi prieš Dievą, išlaisvinta nuo visų šių dalykų. Nepaisant to, jos abi viena su kita bendrauja, yra susiję. Ši žemėje kovojanti Bažnyčia turi labai daug atskirų Bažnyčių, kurios visos priklauso visuotinei /katalikinei/ krikščionių Bažnyčiai. Ji vienaip buvo sutvarkyta prieš įstatymą ir patriarchus, kitaip Mozės per įstatymą, ir dar kitaip po Kristaus per Evangeliją. Šventoji Dievo Bažnyčia vadinama Gyvojo Dievo namais, nes pastatyta iš gyvųjų ir dvasinių akmenų ir įkurta ant nepajudinamos uolos, ant pagrindo, be kurio nieko negali būti. Ji vadinama "Gyvojo Dievo Bažnyčia, tiesos stulpas ir atrama" /Tim.3,15/. Ji niekad neklysta tiek, kiek remiasi Kristaus ir apaštalų mokymu. Bažnyčia dar yra vadinama avių kaimene su vienu piemeniu Kristumi /Ezek.34 ir Jon.10/. Taip pat ji vadinama Kristaus kūnu, nes tikintieji yra gyvieji Kristaus nariai, o Kristus yra galva. Galva yra pagrindinė kūno dalis: su ja kūnas yra gyvas, per ją jis gali vystytis ir augti. Kūnas turi tik vieną vienintelę galvą, dėl to ir Bažnyčia negali turėti jokios kitos galvos tik Kristų. Kadangi Bažnyčia yra dvasinis kūnas, tai ir galva turi būti Kristaus dvasios. Apaštalas Paulius sako: "Kristus yra Bažnyčios galva, jis kūno gelbėtojas." /Ef. 5,23/. Ir toliau jis sako: "Elgdamiesi pagal tiesą, mes aukime meile visais atžvilgiais tame, kuris yra galva - Kristuje. Iš jo visas kūnas suderintas ir stipriai sujungtas įvairiais ryšiais" /Ef.4,15-16/. Todėl mes nepritariame Romos klero mokymui, kuris daro popiežių visuotiniu ganytoju ir vyriausia galva, netgi Kristaus vietininku žemėje kovojančios Bažnyčios. Mes mokome, kad Kristus yra Viešpats, vienintelis ir aukščiausias pasaulio Ganytojas dabar ir iki pasaulio galo. Kristus yra nuolat Bažnyčioje ir yra jai gyvybę teikiančioji galva. Jis griežčiausiai uždraudė apaštalams ir pasekėjams Bažnyčioje viešpatauti ir įvesti kitus prioritetus. Atmesdami Romos vyriausiąją galvą, mes į Bažnyčią neįnešame jokios netvarkos ar sumaišties, nes mes mokome, kad mums pakanka apaštalų perduotos Bažnyčiai vadovavimo tvarkos. Romos galva nori tik apsaugoti savo asmeninį viešpatavimą, kliudyti ir kovoti prieš teisingą Bažnyčios reformaciją. Mums prikašiojama, kad mes esą netikra bažnyčia. Tartum romietiškoje bažnyčioje niekada nebūta jokios sektos ar nuomonių skirtumo bei ginčų ir būtent tikėjimo dalykuose. Mes pilnai pritariame apaštalo žodžiams: "Dievas nėra sumaišties, bet santarvės Dievas" /Kor. 14,33/ ir "Jeigu tarp jūsų viešpatauja pavydas ir nesantaika, - argi nesate kūniški..." /Kor.3,3/. Negalime paneigti, kad Dievas yra apaštališkoje bažnyčioje ir kad ji nėra tikra bažnyčia, nors ir joje buvo ginčų ir nesantaikos: apaštalas Paulius priekaištavo Petriui /Gal. 2,11/, Barabas nesutaria su Paulium /Apd.16/. Bažnyčioje visada būta aštrios kovos, ir įžymūs Bažnyčios mokytojai buvo nevieningi antraeiluose dalykuose, bet dėl to nenustoję Bažnyčia būti tuo, kuo ji buvo. Kaip tik tai ir patinka Dievui, leidžiančiam ir bažnytiniams kivirčams tarnauti Jo vardo garbei, kad tiesa aiškiai įžengtų, ir kad ji atvirai būtų įrodyta.

Kaip mes nepripažįstame jokios kitos Bažnyčios galvos, kaip tik Kristų, taip nepripažįstame bet kokios bažnyčios tikra, nors ji tikra ir skelbtųsi. Mes mokome, kad kiekviena Bažnyčia yra tikra, jei jos ženklai ir požymiai yra : visų pirma teisingas ir garbingas Dievo žodžio skelbimas, kaip jis mums perduotas pranašų ir apaštalų knygose, kad visus vestų pas Kristų, kaip Evangelijoje parašyta: "Manosios avys klauso mano balso; aš jas pažįstu, ir jos seka pašvies mane" /Jn.10,27/. Kai tokie žmonės yra Bažnyčioje, tai jie turi vieną tikėjimą, vieną dvasią ir meldžiasi vienam Dievui, šlovina Jį dvasioje ir tiesoje, Jį vieną temyli, šaukiasi Jo per Kristų

vienintelį tarpininką ir užtarėją ir neieško ne Kristuje jokio teisumo. Kadangi jie pripažįsta vien tik Kristų kaip Bažnyčios galvą ir pagrindą, ir, stovėdami ant šio pagrindo, jie kasdien per atgailą atsinaujina, kantriai neša jiems uždėtą kryžių, neveidmaininga meile yra sujungti su kitais Kristaus nariais ir per tai įrodo, kad jie yra Jėzaus mokiniai, nes laikosi taikos ir šventos vienybės ryšio. Taip pat jie dalyvauja Kristaus įsteigtose ir apaštalų perduotuose sakramentuose, vartoja juos taip, kaip paties Viešpaties perduota. „Aš tai gavau iš Viešpaties ir perdaviau jums“ /Kor. 11,23/. Todėl mes atmetame kaip svetimą tikrajai Kristaus Bažnyčiai kiekvieną, kuri yra ne tokia, nors ji ir labai didžiutuosi nepertraukiamai vienas po kito sekančiais vyskupais, savo vienybe ir amžina galia. Apaštalas mus moko, kad turime šalintis stabmeldystės ir Babilono, neturėti su tuo jokios bendrystės, jei nenorime būti Dievo nubausti. /1Kor.10,14; 2Kor.6,14/. Bendrystę su tikrąja Bažnyčia mes vertiname taip aukštai, jog teigiame, kad su Dievu negali gyventi tas, kas nesirūpina bendryste su tikrąja Dievo Bažnyčia bei nuo jos šalinas. Nes kaip be Nojaus arkos nebuvo jokio išsigelbėjimo ir žmonija žuvo tvane, taip mes tikime, kad nebus jokio išganymo be Kristaus, kuris siūlo malonę išrinktiesiems. Todėl mes mokome, kad kas nori gyventi su viltimi, turi neatstoti nuo tikrosios Bažnyčios. Tačiau mes nesame tokie griežti, kad mokytume, jog kiekvienas, kuris netyčiomis, ne iš paniekos nedalyvauja sakramentuose, o dėl svarbių priežasčių, būtų paskelbtas už Bažnyčios ribų, joje nedalyvautų, jos neturėtų. Mes taip pat nepašaliname tų, kurių tikėjimas kartais sumažėja, jei jis visai neužgeso, taip pat tokių, kurie pasiligojo, turi trūkumų ar paklydimų. Nes mes žinome, kad Dievas turėjo draugų ir ne iš Izraelio tautos. Mes žinome, kaip atsitiko Šv.Petrui, kokia buvo apaštalų laikais galatų ir korintiečių bendruomenių būklė, ir kad daug jų nusižengimų apraudojo Šv.Paulius, o jas vis tiek vadino šventomis Kristaus bendruomenėmis. Kartais atsitinka, kad Dievas leidžia tiek sugriauti visuotinį krikščionių tikėjimą, jog atrodo, kad Bažnyčiai visai blogai ir kad iš jos nieko nebeliko. /1Kar.19,18; Apr.7,3/. Apaštalas taip skelbė: „Bet nepajudinamai stovi Dievo pamatas su iškirstu įrašu: „Viešpats pažįsta savuosius“. /2Tim. 2,19/ Todėl Bažnyčia galima pavadinti nematoma, ne dėl to, kad būtų nematomi žmonės, iš kurių surinkta Bažnyčia, o kad ta Bažnyčia paslėpta nuo mūsų akių ir vienam Dievui yra žinoma, o žmogiški sprendimai dažnai būna nepagrįsti. Tačiau ne visi, kurie priskiriami Bažnyčiai, šventieji ir gyvieji, yra tikrieji Bažnyčios nariai. Nes daugelis yra veidmainiai, tik išoriškai klauso Dievo žodžio ir dėl žmonių akių priiminėja sakramentus, ir taip sudaro įspūdį, kad jie Dievą garbina, pildo krikščioniškos meilės pareigas. Kurį laiką jie kantriai ištveria, bet vidiniai jiems trūksta tikro dvasinio apšvietimo, tikėjimo, širdies atvirumo ir ištvermės iki galo. Tokie žmonės vis dėlto yra demaskuojami. Nes Šv.Jonas sako: „Jie yra išėję iš mūsų, tačiau nebuvo mūsųškiai. Jeigu jie būtų buvę mūsųškiai, jie būtų likę su mumis“ /1Jn. 2,19/ Tačiau, kadangi jie ilgai būna tariamai pamaldūs, jie vis dėlto priskiriami prie Bažnyčios, nors ir nenori priklausyti tikrajai Bažnyčiai. Panašiai kaip išdavikai valstybėje prieš juos atskleidžiant yra laikomi piliečiais, kaip auglys ar navikas sveikame kūne, nors iš tikrųjų jie yra ligos reiškinys ar kūno sudarkymas, o ne tikri kūno nariai. Neatsitiktinai Dievo Bažnyčia lyginama su tinklu, kuris gauda visokias žuvis, ar su dirva, kur auga ir kviečiai, ir piktžolės. Todėl mes turime stengtis saugotis pirma laiko teisti ir nedaryti taip, kad nebūtų: **tie pašalinami ir atmetami, tie, kurių Viešpats nepašalino ar neišvarė ir kurių mes negalime išrūšiuoti be žalos Bažnyčiai.** Kita vertus, reikia saugotis, kad bedieviai netobulėtų, kai teisieji miega, ir nepridarytų žalos.

Be to, mes stropiai mokome, kad reikia žinoti, jog yra aukščiausia Bažnyčios tiesa ir vienybė, kad mes lengvabūdiškai neskaldytume Bažnyčios, o ją remtume. Ir ne tik išorinėmis ceremonijomis ar pamaldų papročiais, o veikiau visuotinio krikščioniškojo tikėjimo tiesoje ir vienybėje. Katalikinis /visuotinis/ krikščioniškas tikėjimas yra mums perduotas ne per žmogiškus įstatymus, o per dieviškąjį Raštą, kurio santrauka yra **Apaštališkasis tikėjimo išpažinimas.** Todėl mes manome, kad senovės žmonės, nors ir turėjo įvairumą pamaldų papročiuose, tačiau niekas negalvojo, kad per tai gali pasibaigti Bažnyčios vienybė. Dėl to mes sakome, kad tikroji Bažnyčios vienybė išlaikoma per tikėjimo mokymą, kuriuo perduodamas tikras ir vieningas Kristaus Evangelijos skelbimas, kaip ir paties Viešpaties išraiškiai perduotuose pamaldų papročiuose. Todėl mes ypatingai prašome tardami šiuos apaštalo žodžius: „**Taigi visi, kurie esame tobuli, turėkime tai galvoje, ir jei jūs ką kitaip galvojate, tai Dievas jums ir tai apreikš ; tik ką esame pasiekę, to laikykimės !**“ /Fil.3,15-16/.

DU SUSIRINKIMAI

Vilniaus ev. reformatų parapijos ataskaitinis susirinkimas, įvykęs balandžio 17d.

Netruko prabėgti dar vieneri sunkūs metai mūsų Vilniaus parapijoje. 1998 m. vasario 7 d. parapijos narių daugumos išrinktoji taryba kartu su parapijos seniūnų taryba sukviėtė parapijiečius į ataskaitinį susirinkimą apžvelgti, kas per vienerių metų laikotarpį buvo atlikta, kas buvo siekiama daryti esamoms skaudžioms problemoms spręsti, o taip pat numatytos gairės artimiausiai perspektyvai.

Tylos minute buvo pagerbti išėję amžinybėn parapijiečiai Mindaugas Surveizdis, Olga Mačienė ir Lilija Slėnienė.

Parapijos tarybos pirmininkas Jonas Naktinis pažymėjo, kad dabartinės sudėties taryba, daugumos parapijiečių išrinkta 1998 02 07, iš 9 narių ir dviejų kandidatų, bei revizijos komisija iš trijų narių ir vieno kandidato, pasiskirstę pareigomis kartu su parapijos 7-ųjų seniūnijų seniūnais stengėsi stabilizuoti padėtį Vilniaus parapijoje.

Kaip žinia, nuo 1995 07 20 teisėtai išrinkta Vilniaus parapijos taryba, o taip pat parapijos seniūnų taryba iki šiol negali juridškai veikti, nes buvusios tarybos vadovai, palaikomi mažumos kolegijos, atsisakė perduoti teisėtai išrinktai tarybai įgaliojimus. Nežiūrint to, teisėtieji parapijos valdymo organai veikia, juos palaiko dauguma parapijiečių.

Per praėjusius metus įvyko du parapijos narių susirinkimai bei penki parapijos tarybos ir seniūnų tarybos bendri posėdžiai. Pradėtas leisti parapijos informacinis leidinys "Vilniaus reformatų žinios". Svarbiausias parapijos vadovybės tikslas buvo rasti išeitį iš susidariusios padėties, sutelkti parapiją, suvienyti, kad neišsisklaidytų. Dėta daug pastangų, kad būtų sušauktas bendras visos parapijos narių susirinkimas ir išrinkta bendra parapijos vadovybė, kuri galėtų normaliai veikti. Tuo tikslu daugumos pusės iniciatyva įvyko net trys susitikimai su valdančiosios pusės atstovais: 1998 m. sausio, balandžio ir gegužės mėnesį. Tačiau mūsų konstruktyvūs siūlymai ir toliau ignoruojami. Valdantieji grupė tebesiūlo daugumai lankyti bažnyčią (suprantama, ir kun. A.Kvedaravičiaus laikomas pamaldas), apsisiforminti parapijiečiais (nelaikydama jų netgi parapijos nariais), o po to žiūrėsianti, kaip toliau su dauguma elgtis.

Ataskaitiniame pranešime buvo pabrėžta, kad su tokia padėtimi toliau taikstyti negalima. Valdantieji Bažnyčios kolegijos vadovai elgiasi lyg praradę sveiką nuovoką ir krikščioniškas moralės normas. Mes negalime gerbti asmens, kuris slapta nuo parapijiečių, nežinia pagal kokius kanonus, tampa netgi kunigu, kuriam teismų organizavimas prieš jo parapijiečius, jų šalinimas iš Bažnyčios svarbiau, negu dvasiniai reikalai. Matyt, pagal kažkuriuos kanonus parapijose faktiškai jau neberenkamos, o skiriamos tarybos. Sinodai vyksta uždari, su paskirtais delegatais.

Pastaraisiais metais valdančioji vadovybė faktiškai nutraukė ryšius su Pasauline Reformatų Bažnyčių Sąjunga, užmegzdama glaudžius santykius su Protestantų Sąjunga, kurios gen. sekretorius dr. Stephen Scott-Pearson dažnai lankosi Lietuvoje, yra mažumos Sinodo kolegijos patarėjas, eina į Vyriausybę atstovaudamas Lietuvos reformatus ir savo pareiškimais aštrina padėtį.

Valdančioji Vilniaus parapijos vadovybė pridarė jau daug žalos: panaikinta buvusi užregistruota Švietimo ministerijoje sekmadieninė vaikų mokyklėlė, medicinos punktas, neleidžiama mums naudotis bažnyčios patalpomis, netausojamas turtas. Ne be valdančiųjų vadovų žinios išnuomotas nemokant nuomos žemės plotas Bažnyčios istorinėse valdose. Neaiškiomis aplinkybėmis netekta ir kai kurių parapijai jau gražintų pastatų.

Praeitais metais buvo kreiptasi laišku į Teisingumo ministeriją bei Vilniaus miesto tarybą, o taip pat į Vyriausybės patarėją religijų klausimais p. P.Plumpą, kad informuotų, ką iš tikrųjų atstovauja R.Jankūno ir A.Kvedaravičiaus vadovaujama grupė, prašyta įteisinti mūsų daugumos parapiją, kaip tradicinę. Tuo klausimu valdančioji kolegija (prez. R.Jankūnas), turėjo duoti atitinkamus paaiškinimus Teisingumo ministerijai. Nors praėjo jau 8 mėnesiai, paaiškinimų nesulaukta. 1998 10 05 įvykusiame pasitarime pas p.P.Plumpą, kuriame dalyvavo visos Lietuvos reformatų parapijų atstovai, taip pat buvo kalbama apie valdančiosios kolegijos nusižengimus, jos antidemokratiškus veiksmus daugumos tikinčiųjų atžvilgiu. Savo pranešime parapijos tarybos pirmininkas Jonas Naktinis kalbėjo ir apie kitus parapijos ir visos Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios reikalus. Apie parapijos finansinę padėtį informaciją pateikė parapijos revizijos komisijos pirmininkas V.Čygas: sakydamas, kad parapija negali normaliai

funkcionuoti, teisėtai rinktoji taryba neturi galimybės vykdyti finansinių operacijų, kontroliuoti, ar tikslingai ir ekonomiškai naudojamos valstybės skiriamos lėšos, nes šių duomenų neturi.

Susirinkimui pirmininkavęs Stasys Peikštenis trumpai informavo apie pastangas suartėti su mažumos grupe, nes jis buvo komisijos susitikimams organizuoti vadovas ir dalyvavo visuose trijuose susitikimuose. Jo nuomone, ypač nekorektiškai elgėsi buvęs mažosios parapijos pirmininkas R. Jakubėnas, kuris teigė, kad mes ne reformatai, o atskalūnai, ir mums laikyti pamaldas atskirai į bažnyčią išleisti atsisakė. S. Peikštenio nuomone, valdančiosios parapijos vadovybėje jaučiamas pakrikimas dėl jų pačių tarpusavio nesutarimų, nepavykus jėga palenkti savo pusėn daugumos Vilniaus reformatų.

Sinodo kolegijos narys, parapijietis Donatas Balčiauskas apžvelgė, kokia padėtis šiuo metu susiklostė visoje Bažnyčioje ir atskirose parapijose. Jo nuomone, reikia būti kantriems, nors antroji pusė ne tik nesistengia rasti vienybės tikinčiųjų tarpe, o kaip tik stengiasi mus visaip kompromituoti. Bet gyvuoja Vilniaus parapija, net jos choras, kuris buvo paskelbtas už parapijos ribų, nesuiro, toliau repetuoja, ruošia koncertus, keliones dar aktyviau nei ankstesniais metais ir Lietuvoje, ir užsienyje. Sudėtinga padėtis Biržuose: kun. A. Kvedaravičius stengiasi užvaldyti parapiją, jėga veržiasi laikyti pamaldas nesiskaitydamas su daugumos nuomone, nes biržiečiai, žinodami jo veiksmus Vilniaus ir kitose parapijose, kategoriškai atsisako jo paslaugų. Per Naujuosius Metus kun. A. Kvedaravičius nekviestas atvyko į Biržų bažnyčią ir neleido laikyti pamaldų pakviestai Prahos Karlo universiteto teologijos studentei Gitanai Gasiūnaitei. Kaip ir Vilniuje, jo iniciatyva Biržuose sudaryta šešėlinė, kelių žmonių parapijos grupė, paskirtas vadovas Aišparas reikalauja jam perduoti bažnyčios patalpas, provokuojami prie bažnyčios incidentai, šį kartą į teismą paduoti biržiečiai, mėginama kurti šešėlines parapijas Nem. Radviliškyje ir Panevėžyje.

D. Balčiauskas išsamiai papasakojo, kokia padėtis susidarė Vilniaus parapijoje, kai ne be mažumos parapijos vadovų ir kolegijos žinios, parapija neteko kai kurių jai priklausiusių pastatų ir žemės.

Daugumos Sinodo kolegija (prez. P. Zablockas) šių metų balandžio 2 d. išsiuntė Kreipimąsi į Pasaulinę Reformatų Bažnyčių Sąjungą ir į kitas užsienio šalių reformatų Bažnyčias. Kolegijos vardu gautas laiškas iš Išeivijos (Čikaga) kunigo, kolegijos viceprezidento E. Gerulio su linkėjimais atsilaukti prieš sunkumus. Rugsėjo 22 d. arba 29 d. Biržų ev. reformatų bažnyčioje numatomas ordinuoti dvasininku teologijos studijas Vokietijoje baigęs kaunietis Kęstutis Daugirdas. Tikimasi, kad ordinacijoje dalyvaus atstovas iš Pasaulinės Reformatų Bažnyčių Sąjungos. Išventinimo apeigas pažadėjo atlikti senjoras kun. P. Čepas.

1999-ųjų metų Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios Sinodą numatyta sukviesti rugsėjo 24 - 26 dienomis Biržuose.

Parengta pagal Vilniaus ev. reformatų parapijos ataskaitinio susirinkimo, įvykusio 1999 m. balandžio 17 d., protokolą.

Vilniaus ev. reformatų parapijos /mažosios/ ataskaitinis -rinkiminis susirinkimas

Balandžio 18 d. įvyko ir Vilniaus ev. reformatų parapijos /mažosios/ ataskaitinis - rinkiminis susirinkimas. Į jį buvo kviečiami atvykti visi Vilniaus reformatai. Šiuo kvietimu pasinaudojo ir svečio teisėmis dalyvavo seniūnas Alfredas Naktinis.

Susirinkimas vyko audringai, daug ginčų sukėlė Bažnyčiai iki karo priklausiusio turto atgavimo ir išlaikymo problemos, išnuomotų patalpų nuomos realumas ir kt. finansiniai klausimai. Išrinkta nauja parapijos vadovybė, kandidatus pasiūlius kun. A. Kvedaravičiui. Pirmininku išrinktas Jonas Mizaras iš Trakų, į Vyresniųjų tarybą išrinkti: Alina Baltrūnienė, Marija Drevinskienė, Lidija Domkienė, Lina Keželytė, Arvydas Kučinskas, Daiva Veličkaitė; į Revizijos komisiją išrinkti: Nerijus Krikščikas, Irena Tamulaitienė ir Olga Tamulėnaitė /chemikė/.

Komentaras: šeštadienio susirinkime dalyvavo 42 parapijiečiai, sekmadienio - 35, o kur dar daugiau nei pusė buvusių Vilniaus ev. reformatų parapijos narių? Ar nepritariame nei vienu, nei kitu užimtai pozicijai, ar visai patingome ir tapome abejingi savajai bažnyčiai?

Toliau spausdiname iš J.Kalvino veikalo "Krikščionių tikėjimo pamokymas"

3 knyga XI skyrius. Apie išteisinimą tikėjimu

13. Dauguma žmonių įsivaizduoja, kad išteisinama tikėjimu ir darbais. Todėl parodysime, kad išteisinimas tikėjimu taip skiriasi nuo išteisinimo darbais, kad jei pirma teigia, tai antra neigia. Apaštalas Paulius sako, kad jis viską laiko nieku, kad tik laimėtų Jėzų Kristų ir Jį pažintų, bet ne savuoju teisumu per įstatymą, o per tikėjimą į Kristų, būtent, teisumu ateinančiu iš Dievo, paremtu tikėjimu (Fil.3:8-9). Čia mes matome, kad jis priešpastato du išteisinimo būdus kaip dvi priešingybes ir parodo, kad išteisinimui per Kristų reikia atsisakyti savojo teisumo. Todėl kitoje vietoje jis kalba, kad žydų nuopuolio priežastimi buvo tai, jog norėdami išaukštinti savo teisumą, jie nenusižemino Dievo teisumui (Rom.10:3). Jei iškeldami savo teisumą mes atmetame Dievo teisumą, tai, kad įgytume pastarąjį, mes privalome visiškai atsisakyti savojo. Tą apaštalas turi galvoje sakydamas, jog tai, kuo mes didžiuojamės, panaikinama ne įstatymu, o tikėjimu (Rom.3:27). Iš to seka, kad jei mumyse lieka nors lašas teisumo per darbus, tai išlieka ir priežastis pasigirti. Todėl, jei tikėjimas atmeta bet kokią savigyrą, tai teisumas tikėjimu nesuderinamas su teisumu per darbus. Šv.Paulius laiško romiečiams 4-ame skyriuje parodo tai taip aiškiai, kad mums nelieka nė menkiausios priežasties girtis ir išsisukinėti: "Jei Abraomas būtų buvęs išteisintas darbais, tai jis turėtų kuo girtis, tik žinoma ne prieš Dievą" (Rom.4:2). Iš to seka, kad Abraomas buvo išteisintas ne darbais. Iškart po šių žodžių apaštalas pateikia kitą argumentą: "jei žmogus dirba, tai atlygis nelaikomas malone, o pareiga". Taigi, malonė neužsitarnaujama darbu. Todėl nesąmonė galvoti, kad teisumas glūdi lygia greta ir tikėjime, ir darbuose.

18. Kitas svarbus mums argumentas - kad įstatymu niekas neišteisinamas prieš Dievą, tai aišku, nes "teisusis bus gyvas tikėjimu. O įstatymas ne iš tikėjimo; nes, kas jį vykdo, tas gyvens juo" (3:11-12). Argi būtų veiksmingas šitas argumentas, jei iš anksto nebūtų nuspręsta, kad darbai nėra svarbūs ir juos reikia atmesti į šalį? Įstatymas, kalba apaštalas, atskirtas nuo tikėjimo. Kodėl gi? Ir paaiškina: - todėl, kad žmogui išteisinti jis reikalauja darbų. Iš to seka, kad darbai nereikalingi, jei žmogus yra išteisinamas tikėjimu. Įsidėmėtina, kad viena priešpastatoma kitam, kad išteisintasis tikėjimu išteisinamas be jokių nuopelnų, įgytų savo darbais, ir netgi iš viso be nuopelnų. Kadangi tikėjimas priima teisumą, kurį dovanoja Evangelija. Taip pat pasakyta, jog Evangelija tuo skiriasi nuo įstatymo, kad nesieja išteisinimo su darbais, bet vien tik su Dievo malone. Panašią išvadą pateikia apaštalas laiške romiečiams: "Abraomas neturi nuopelnų prieš Dievą, bet tikėjimas jam laikomas išteisinimu (Rom.4:2). Čia taip pat pateikiama to priežastis: išteisinama tikėjimu net tada, kai nėra jokių pagirtinų darbų. Ten kur darbai, kalba apaštalas, ten ir pagyrimas, kuris už juos priklauso. O tas, kas duodama tikėjimu, duodama veltui. Tai, kas seka po to, įtikina, kad mes gauname dangišką palikimą tikėjimu, kad suprastume, jog jis duodamas per malonę. Iš to seka išvada, kad dangiškas palikimas duodamas veltui, kadangi mes jį gauname per tikėjimą. Argi priežastis ne ta, kad tikėjimas nesiremdamas darbais remiasi vien Dievo mielaširdyste? Be jokių abejonių. Kitoje vietoje apaštalas išsireiškia šia prasme: "dabar nepriklausomai nuo įstatymo pasireiškė Dievo teisumas, paliudytas įstatymo ir Pranašų. (Rom.3:2). Atmesdamas įstatymą, jis mano, kad mūsų nuopelnai mums nė kiek nepadės ir kad mes neįgyjame išteisinimo geradarystėmis. Atvirksčiai, mes turime būti tušti, kad priimtume jį.

Vertė D. Gudliauskienė

DIDŽIOJI RAMYBĖ

Didelę ramybę turi tie, kurie myli savo įstatymą; jie nesvyruos.

Psl. 119,165

Kodėl pasaulyje yra tiek neapykantos ir tiek vaidų? Kodėl žmonės negali susiprasti ir susitarti, nors daromi šiuo atžvilgiu įvairūs bandymai? Juk negalima įtarti, kad žmonėms trūksta geros valios. Juk, nors ir ne visados, bet daugelyje atsitikimų, negalima paneigti geros valios. Tačiau geros valios stoka priklauso nuo to, kad numojama į tai, kas tai nulemia, ir kad manoma, jog ramybę galima turėti lengviau, negu psalmės žodžiuose kalbama.

Iš psalmės žodžių girdime, kam pažadama "didžioji ramybė". Juk ne tiems, kurie geros valios, bet tiems, "kurie myli įstatymą". Tai reiškia ne ką kita, o kaip tik tai, kad didžioji ramybė pažadėta tiems, kurie nežino nieko aukštesnio ir kilnesnio, kaip Dievo įsakymą, kuriems gyvenime svarbiausias dalykas yra, kad tai vyksta Jo valia, ir kurie dėl to išsižada savo valios ir visa perleidžia Viešpačiui.

Juk didžiausia kliūtis tam, kad iš tikrųjų būtų ramybė žemėje, yra tai, kad žmonės mano, jog visa turi vykti taip, kaip jie įsivaizduoja ir kad tik jie daro tai, kas šalina kliūtis tikrajai ramybei, nes jie savo sumanymus ir savo programą skelbia remdamiesi Evangelija ir nenori suprasti, kad ir kiti turi savo programas ir savo sumanymus, kurie yra priešingi anų žmonių programai.

Kokį kelią rodo Šv. Raštas? Ką reiškia mylėti Dievo įstatymą? Aišku, kad tai reiškia daug daugiau negu gyventi pagal Dievo įstatymą, nes, jei kas gyvena pagal įstatymą, tai toli gražu tuo dar nepasakyta, kodėl jis taip gyvena. Gal jis gyvena taip todėl, kad bijo bausmės arba todėl, kad laukia atlyginimo? Visa tai visai yra galima. Bet, jei kas įstatymą myli, tai tuo pasakyta, kad jis žino, ką įstatymas reiškia jam ir jo gyvenimui, nes, jei kas ką myli, tai jis pažįsta to dalyko vertę.

Todėl negali būti abejonės, kad psalmininkas turi omenyje tuos, kurie žino, kad čia, įstatyme, sruvena jo gyvenimo versmė. Psalmės žodžiai pažada ramybę tiems, kurie laikosi Dievo Žodžio ir kasdien vartoja jį, nes Viešpats yra ramybės davėjas. Mes turime būti dėkingi Jam, kad turime Jo Žodį. Savo ramybę jis dovanoja per Žodį.

Bet čia kyla mums labai rimtas klausimas, ar mes tai apsvarstome? Ar mes kasdieniniame gyvenime rimtai taikome šią pažintį? Arba gal mes darome skirtumą tarp mokslo ir gyvenimo? Psalmininkui tai nėra svarbus klausimas. Juk jis kalba: "kurie myli Dievo įstatymą, tie nesvyruos", jis nesako: "kurie apsvarsto, ar protinga tai, kas siūloma ir ar pritaria ar nepritaria tam". Iš to išeina, kad didžioji ramybė priklauso nuo to, kad mes laikomės Dievo Žodžio ir kad šalia Jo jokiam kitam daiktui nepriduodame reikšmės. Tik taip mes prieisime prie tikslo ir rasime ramybę, kurios ieškome. Ar tiki tuo?

Kun. prof. dr. Povilas Jakubėnas

perspausdinta iš "Sėjejo" 1936 m. spalio 26 d. Nr.22 (266) / Kalba netaisyta /

Mamyte, vyturėlį Tau nešu delne

Mamyte, vyturėlį Tau nešu delne,
Mamyte, paklausk, kaip čiułba jis kasryt,
Prašau, labai prašau tik neištarki man: ne,
Ar dar palauk, aš taip skubu, tik nesakyk.
Aš viską, viską suprantu, mamyt,
Gal tau atrodo, kad žaidžiu dar vis.

Mamyte, paklausk, kaip tyłu aplink,
Mamyte, pasakyk, kaip skristi drugeliu,
Širdelę virpančią paguoski ir ramink,
Kraitelę pasakų atneški takeliu.
Skiriu Tau šypsena plačių laukų,
Ir gegutėlės vakaro: ku ku.

Mamyte, Tavo vardą aš regiu žieduos,
Girdžiu jį vyturėlio čiułbesio giesmėj,
Tu man dar kartą dar lopšinę padainuok,
Nes tolsta jau vaikystės žaismo spinduliai.
Tau mažas būsiu visada - žinau,
Tave prie lopšio vis sapne matau.

J. Jasiūkėnas

Pilypo Ruigio 250 metų mirimo sukaktis 1675. 03. 31 - 1749. 04. 06

Lietuvių literatūros ir tautosakos institute Lietuvos reformacijos istorijos ir kultūros draugijos ir Menininkų rūmų rūpesčiu 1999 m. balandžio 21 d. buvo surengtas vakaras skirtas Lietuvos raštijos veikėja, tautosakos publikavimo pradininką Pilypą Ruigį atminti. Susirgus prof. Arnoldui Piročkinui, įžanginį žodį tarė draugijos pirmininkas prof. Sigitas Kregždė, pranešimą "Lietuvių tautosaka P. Ruigio tyrime" skaitė dr. Ambraziejus Jonynas, po to koncertavo Mokslų akademijos folkloro ansamblis "Dijūta", vadovaujamas Rūtos Žarskienės.

Pilypas Ruigys /vokiškai Ruhig/ gimė 1675 m. kovo 31 d. Katinavoje, Karaliaučiaus apskrityje. Apie 1692 metus studijavo Karaliaučiaus Universitete teologiją, apie 1695 metus gyveno Kaune, o nuo 1708m. dirbo kunigu Valtarkiemio ev. liuteronų bažnyčioje. Mirė 1749 m. balandžio 6d. Valtarkiemyje.

P. Ruigys į Lietuvos istoriją pateko kaip kalbininkas, lietuvių raštijos darbuotojas. XVIII a. pr. kalbiniame ginče palaikė Mykolą Merliną, kuris reikalavo gryninti literatūrinę lietuvių kalbą, ją ugdyti remiantis gyvąja liaudies kalba ir tautosaka. Jo įtakoje parašė "Lietuvių kalbos kilmės, būdo ir savybių tyrinėjimą". Jame pabrėžė lietuvių kalbos graškumą, melodingumą ir šioms savybėms pailiustruoti panaudojo tautosaką - pirmą kartą išspausdino 4 lietuvių liaudies dainas. Jomis susidomėjo vokiečių rašytojai, vieną jų ("Aš atsisakiau savo močiutės") J.V. Getė panaudojo dramoje "Žvejė"

Mums, reformatams, P. Ruigys įdomus dar ir tuo, kad būdamas liuteronų kunigu, gyvenęs ir dirbęs Mažojoje Lietuvoje daug vertė, rašė ir rengė spaudai religinių raštų: išvertė į lietuvių kalbą Naujajį Testamentą (1727 m.), kartu su kitais parengė lietuviškai Bibliją (1735 m.), Giesmyną (1732) ir kt. Jo parengtame Giesmyne yra 11 jo verstų giesmių ir viena originali.

Dališa Gudliauskienė

Prieš 100 metų gimė gen. superintendentas kun. Stasys Neimanas

Šiais metais kovo 4 d. būtų šventęs 100 metų jubiliejų Lietuvos ev. reformatų išeivijoje gen. superintendentas kun. Stasys Neimanas. Deja, jis mirė prieš ketveris metus Evanstone, JAV (1995 m. kovo 17 d.).

Gimė Stasys Neimanas 1899 m. kovo 4 d. kunigo Adolfo ir Marijos Neimanų šeimoje Papilyje. Prasidėjus I-am Pasauliniam karui caro valdžia privertė šeimą, o paskui ir kunigą trauktis į Rusijos gilumą, į Sibirą. Ten Semipalatinske 1921 m. rugpjūčio 14 d. mirė tėvas Adolfas Neimanas. Nors ir sunkios buvo pragyvenimo sąlygos Stasys užbaigė gimnaziją, įstojo į Tomsko universitetą studijuoti teisę, bet nebaigė, o pasitaikius galimybei 1919 m. grįžo į Lietuvą. Nepriklausomoje Lietuvoje reikėjo inteligentų, todėl 1923 -1925 m. mokytojavo Panevėžio gimnazijoje. Bet tėvo įskiepyta meilė Dievui ir reformatų tikėjimui atvedė jį į ką tik atidarytą Evangelikų teologijos fakultetą Kauno Vyt. Didžiojo universitete. 1929 m. jį baigus buvo ordinuotas diakonu, paskirtas padėjėju kun. J. Šepečiiui į Papilio parapiją, 1930 m. ordinuojamas kunigu ir paskiriamas savarankiškam darbui į Nem. Radviliškio parapiją, kur kunigavo iki 1940 m. Trumpai kunigavo Papilyje, o prisiartinus karo frontui, su žmona Kazimiera ir keturiais mažamečiais vaikais pasitraukė iš pradžių į Vokietiją, vėliau persikėlė į Ameriką, apsistojo Čikagoje. Čia 1951 m. su kitais lietuviais reformatais įkūrė lietuvių ev. reformatų parapiją, kuri įsigijo nuosavą bažnyčią. Ten kun. Stasys Neimanas daug metų savo tautiečiams skelbė Dievo Žodį gimtąja kalba. Dalyvavo visuose Lietuvos ev. reformatų Bažnyčios tremtyje Sinoduose, buvo Kolegijos vicepirmininku, vienu iš žurnalo "Mūsų sparnai" leideju. 1953 m. Tremties Sinodo buvo išrinktas superintendentu, o 1966 m. - generaliniu superintendentu.

Gen. superintendentas kun. Stasys Neimanas daug metų nuoširdžiai rūpinosi reformatų Bažnyčios tikinčiaisiais ne tik išeivijoje gyvenančiais, bet ir čia Lietuvoje. Paskutiniaisiais gyvenimo metais buvo ypač susirūpinęs Lietuvos reformatų Bažnyčios likimu Lietuvoje.

Pagal žurnale "Mūsų sparnai" išspausdintus straipsnius parengė Dališa Gudliauskienė

Lietuvos Biblijos skaitymo draugija

Lietuvos Biblijos skaitymo draugija (LBSD) priklauso pasaulyje plačiai paplitusiai Biblijos skaitymo draugijų šeimai ir yra 103-oji Pasaulinės Šventojo Rašto sąjungos Scripture Union narė.

Būdama ekumeniniu - visuomeniniu laisvanorišku judėjimu, Lietuvos Biblijos skaitymo draugija siekia bendradarbiauti su visomis krikščioniškomis krašto bažnyčiomis, vadovaudamasi Šventojo Rašto sąjungos veiklos nuostatomis ir tikslais, iš kurių svarbiausi - skelbti Gerąją Naujieną bei skatinti bet kurio amžiaus žmones kasdien meldžiantis skaityti Bibliją, kad jie, bendraudami su Dievu, įtikėtų Viešpatį Jėzų Kristų, taptų subrendusiais krikščionimis, atsidavusiais Bažnyčios tarnais.

Lietuvos Biblijos skaitymo draugija įsikūrė 1993 m. Šiandien jos darbe aktyviai dalyvauja reformatai, liuteronai, baptistai, katalikai, laisvieji krikščionys. Į kasmetines generalines asamblėjas atvyksta taip pat ir kitų konfesijų atstovai.

Nuo pat įsikūrimo draugija kasmet leidžia apgalvotus kasdienio Šventojo Rašto skaitymo planus bei rekomenduoja trijų laiptelių Biblijos skaitymo metodą: stebėjimas - aiškinimas - pritaikymas. Be skaitymo planų, leidžiami Biblijos skaitiniai suaugusiems ir vaikams. Tai nedidelės knygelės, kuriose pateikiami pamąstymai tos ar kitos dienos Šventojo Rašto teksto tema. Vaikams skirtose skaitiniuose gausu piešinių ir galvosūkių, kuriuos taip mėgsta mažieji ir kurie padeda geriau suprasti Biblijos ištraukelę. Lietuvos Biblijos draugijos užsakymu leidykla "Jona" išleido Biblijos atlasą, kuris pravers visiems besidomintiems Šventuoju Raštu ir to laikmečio Biblijoje minimų tautų gyvenimu. Organizuojami susitikimai su teologais ir Šventojo Rašto žinovais. Štai neseniai draugija organizavo kelionę į Latviją, kur vyko keturių dienų konferencija tema "Bažnyčia ir Šventasis Raštas". Ją vedė pasaulyje garsus teologas, daugelio knygų autorius Dr. Džonas Stotas (John Stott) iš Anglijos. Nuo 1997 m. draugija vasarą organizuoja 8 - 11 metų vaikų krikščioniškas stovyklas gražioje vietoje netoli Panevėžio, šile, tarp dviejų upelių. Vaikai atvyksta iš įvairių bažnyčių. Vaikai su savo vadovais skaito ir aiškinasi Šventąjį Raštą, žaidžia, vaidina, dalyvauja viktorinose. Viskas vienaip ar kitaip būna susiję su tuo, kas perskaityta Biblijoje. Be to, žinoma, vaikai žaidžia su kamuoliu, maudosi... Vakare - stovyklos laužas ir giesmės, kylančios iš jaunų širdelių į žvaigždėtą dangų.

LBSD nuostatos

tikime, kad Viešpats, mūsų Dievas, yra viena: Tėvas, Sūnus ir Šventoji Dvasia;
 pripažįstame, kad Dievas mus sukūrė pagal savo paveikslą; dabar mes esame puolusi giminė, nusidėjusi ir stokojanti Dievo šlovės;

tikime, kad Senasis ir Naujasis Testamentai yra Dievo įkvėpti, nes jų autoriai kalbėjo Dievo žodžiais, skatinami Šventosios Dvasios; Raštai yra visiškai patikimi visame kame, ką jie skelbia, ir mums jie yra autoritetingiausias šaltinis, mokantis tikėti ir gyventi;

pripažįstame Bažnyčią kaip Kristaus kūną, kaip vieningą pasaulinę broliją ir kaip vietinę bendruomenę, kur renkasi tikintieji;

priimame Kristaus įgaliojimą skelbti Gerąją Naujieną visiems žmonėms;

priimame Kristaus įsakymą mylėti savo artimą ir šitaip tarnauti Bažnyčiai ir žmonėms.

LBSD veiklos principai:

esame įsipareigoję mokyti pagrindinių krikščioniškų tiesų;

stengiamės pateikti Evangeliją šiuolaikine kalba ir būdais, atitinkančiais aplinkybes;

pasišventę dirbti, tinkamai bendradarbiauti su mokyklomis ir kitomis organizacijomis, kurios mus palaiko;

mokome skaityti Bibliją įdėmiai, pamaldžiai ir reguliariai, kad skaitytojas suprastų visos Biblijos, o ne atskirų fragmentų prasmę;

pripažįstame savo vietą pasaulinėje Dievo šeimoje ir siekiame bendradarbiauti su įvairiomis bažnyčiomis;

raginame naujai įtikėjusius žmones dalyvauti savo bažnyčios gyvenime;

tikime, kad visi žmonės lygūs prieš Dievą ir kad visi, įtikėję Kristų, yra susivieniję Jame. Todėl mes tarnaujame žmonėms, neišskiriant nė vienos rasės, odos spalvos, lyties, kalbos ar socialinės padėties;

siekiame laikytis Biblijos principų visoje savo veikloje;

savo veikla mes siekiame pagarbinti Dievą, pasitikėdami Juo savo maldose, naudodamiesi geriausiomis priemonėmis ir tobuliausiais būdais tikslui pasiekti.

Mūsų adresas: LBSD Basanavičiaus g. 16-121, 2009 Vilnius

Draugijos pirmininkė Renata Bareikienė

NAUJOS KNYGOS

Teskamba giesmės

Lietuvos evangelikų liuteronų Bažnyčios jaunimo centro iniciatyva išleistas giesmynas "Teskamba giesmės". "Leidinio paskirtis - rašo leidėjai - papildyti šiuo metu naudojamus giesmynus". Leidėjai tikisi, kad šis leidinėlis padės suartėti dvasioje įvairių konfesijų krikščionims Lietuvoje ir išeivijoje. Giesmyne daug ekumeninių giesmių bei įvairių liturginių elementų. Pateiktos XIX - XX amžiuje sukurtos giesmelės vaikams ir jaunimui, yra chorų, sukurtų krikščionybės pradžioje, taip pat Reformacijos ankstyvajame laikotarpyje. Gale leidinėlio įdėta keletas maldų.

*Viešpatie, padaryk mane savosios Ramybės pasiuntiniu,
leisk nešti*

*meilę, kur siaučia neapykanta,
santaiką, kur vyrauja berniai,
vienybę, kur yra skilimas,
tikėjimą, kur kankina abejonės,
tiesą, kur viešpatauja klaida,
viltį, kur braunasi nusiminimas,
džiaugsmą, kur slegia liūdesys,
šviesą, kur užguliusios tamsybės.*

*Mokytojau, padaryk, kad aš trokščiau
kitus paguosti, o ne pats būti guodžiamas,
kitus suprasti, o ne pats būti suprastas,
kitus mylėti, o ne pats būti mylimas,
nes,
kas duoda, gauna,
kas atleidžia, tam atleidžiama,
kas miršta, tas gimsta amžinai gyventi.*

Amen.

Pranciškaus Asyžiečio malda

"Dievo rankose"

-Kasdieniai skaitymai metams

*Viešpats eis pirma tavęs, kad parodytų tau teisingą kelią.
Viešpats eis šalia tavęs, kad sergėtų tave.
Viešpats stovės tau už nugaros, kad apsaugotų tave nuo piktų žmonių kėsčių.
Viešpats bus po tavimi, kad sulaikytų tave, kai krisi.
Viešpats bus tavyje, kad paguostų tave, kai būsi nusiminęs.
Viešpats bus aplink tave, kad apgintų, kai būsi puolamas.
Viešpats bus virš tavęs, kad laimintų tave.*

Herbertas Neimanas

Jau kelintame mūsų laikraščio numeryje spausdiname pamokslus, paimtus iš H. Neimano knygos "Dievo rankose" - kasdieniai skaitymai metams. Autorius pratarmėje rašo: "Aš pats gimiau ir užaugau Lietuvoje, todėl labai džiaugiuosi, kad "Dievo rankose" dabar galima išleisti ir mano tėvynėje. Prašau Dievo, kad ši knyga įsitvirtintų tarp lietuvių ir daugeliui teiktų palaimą bei pagalbą".

Liuteronų vyskupas Jonas Kalvanas pristatydamas knygą "Liuteronų balso" skaitytojams taip rašo: "Knygos autorius Herbertas Neimanas, pamokslininkas iš Danijos, yra kilęs iš Lietuvos, iš Šilinės kaimo Tauragės rajone. Kaip pats H. Neimanas pasakojo, jaunystėje eidavo į Tauragės bažnyčią, kurią lankė jo tėvai ir seneliai. 1944 m. spalio mėn. su tėveliais paliko tėviškę bėgdami nuo karo baisumų. Po septynis mėnesius trukusios kelionės, 1945 m. pasiekė Daniją". H. Neimanas yra redaktorius žurnalo "Šaltinis", kurį leidžia Danijos Bažnyčios "Evangelijos balsas".

H. Neimano knygą "Dievo rankose" išleido Lietuvos Biblijos draugija, todėl Biblijos draugijos knygynėlyje ją galima įsigyti pigiau: Basanavičiaus 16-121, 2009 Vilnius, tel. 652656, faksas 231974

Dalija Gudliauskienė

Informacija

Balandžio 2 d. Didįjį penktadienį Kėdainiuose pamaldas su Šv. Vakariene laikė parapijos kunigas diakonas Rimas Mikalauskas ir kunigas Algimantas Kvedaravičius; vakare abu kunigai laikė pamaldas su Šv. Vakariene Vilniuje. Velykų pirmąją dieną diak. Rimas Mikalauskas pamaldas laikė savo antroje parapijoje - Švobiškyje, o kun. A. Kvedaravičius - Papilyje. Biržuose pirmąją Velykų dieną pamaldas laikė jau beveik pasveikęs parapijos kunigas Petras Čepas, o antrą dieną - liuteronų kunigas iš Klaipėdos Reinholdas Moras. Kun. A. Kvedaravičius pirmąją Velykų dieną pamaldas su Šv. Vakariene laikė Papilyje, o antrąją - Kaune ir Vilniuje.

Balandžio 11 d. Atvelykio pamaldas Kėdainiuose laikė diak. R. Mikalauskas. Po pamaldų parapijiečiai mušė kiaušinius ir vaišinosi savo atneštais skanėstais, bendravo prie kavos puoduko, kunigas dalinosi išpūdziais iš susitikimo Lenkijoje su broliškų Lenkijos ir Vokietijos bažnyčių atstovais.

Balandžio 18 d. Švobiškyje vėl laikė pamaldas diak. R. Mikalauskas. Gaila, kad parapija neturi savo pastovios vargonininkės, kuri patarnautų pamaldoms.

Balandžio 18 d. LRT laidoje "Kelias" kalbėjo Varšuvos Krikščioniškos teologijos akademijos absolventas, Kėdainių ir Švobiškio parapijas aptarnaujantis kunigas diakonas Rimas Mikalauskas. Jis laidos vedėjos Inos Drąsutienės buvo klausinėjamas apie studijas ir pradėtą pastoracinį darbą. R. Mikalauskas papasakojo, kad Akademijoje yra stačiatikių, senųjų katalikų /nepriklausančių Romos Bažnyčiai/ ir evangelikų fakultetai. Studentų dauguma yra lenkai, tačiau nemažai yra ir iš kitų Europos šalių, ypač Čekijos ir Slovakijos. Evangelikų fakultete, kur mokėsi Rimas, daugiausia buvo liuteronų, bet mokėsi studentai ir iš kitų protestantiškų konfesijų. Mokslas vyksta lenkų kalba, profesūra daugumoje vietinė. Laidoje Rimas įdomiai dalijosi mintimis kaip jis atėjo į reformatų konfesiją, kaip išsipildė jo svajonė. Laidos vedėja džiaugėsi, kad laida pavyko ir pokalbis su naujuoju reformatų diakonu bus tęsiamas kitose "Kelio" laidose.

Vasario 14 d. Biržuose kun. A. Kvedaravičiui fotografuojant Reformatų bažnyčios užrakintų vartų spyną, įvyko incidentas su bažnyčios vargonininku Eugenijumi Praniausku. Už įvykusį incidentą kun. A. Kvedaravičius LR gen. prokurorui pateikė pareiškimą prašydamas E. Praniauskui iškelti baudžiamąją bylą už chuliganizmą. Teismas turėjo įvykti balandžio 27 d., bet, kunigui neatvykus dėl ligos, teismo posėdis nukeltas.

Birželio 5 d. Rusnėje įvyks evangelišku Giesmių šventė. Joje pakviestas dalyvauti Vilniaus ev. reformatų choras "Giesmė". Pirmą atgavus nepriklausomybę evangelišku Giesmių šventė, kurioje dalyvavo choras "Giesmė", įvyko 1994 m. Plikiuose (netoli Klaipėdos). Choras taip pat giedojo Giesmių šventėse įvykusiose 1997 m. Tauragėje ir 1998 m. Jubiliejinėje (60 metų) Evangelišku Giesmių šventėje Kėdainiuose.

Lietuvos reformatų kunigų telefonai: senjoras kun. Petras Čepas gyv. Medeikiuose tel. 8-220-58577, kun. Algimantas Kvedaravičius gyv. Vilniuje tel. 8-298-05410, diakonas Rimas Mikalauskas gyv. Kėdainiuose tel. 8-257-54626.

Primename seniūnų telefonus: Dalija Gudliauskienė 429118, Donata Indriūnaitė 342824, Angelina Kamčiatnienė 733757, Alfredas Naktinis 752602, Irena Petrylienė 414646, Danutė Pramulienė 444272, Birutė Šernaitė 617690

Korektorė Dalia Fronsietytė

Parengė D. Gudliauskienė